

Η ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ ΤΗΣ ΑΚΡΗΣ ΤΗΣ ΓΗΣ

ΙΑ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ
εἴταν καὶ δὲν εἴταν,
εἴταν ἓνα πολὺ ὡ-
μορφο Βασιλόπουλο,
ποῦ ἔλεγε ὅτι δὲ θὰ
παντρευτῇ ποτέ, ἂν
ἔδεν πάρῃ τὴν πλειὸ
ἁμορφη τοῦ Κόσμου.
Μιὰ μέρα, τὸ χειμῶνα,

ἐκεῖ ποῦ κυνηγοῦσε μαζὺ μὲ τὸ παιδί τοῦ πρωτο-
σύμβουλου τοῦ πατρὸς του, σκότωσε μιὰ ἐφτά-
γύωσση κίσσα, καὶ τὸ αἷμά της ἔρρεψε ψηλὰ στὸ
χιόνι, καὶ τὸ χιόνι κοκκίνισε ἓνα χρώμα κόκκινο,
ποῦ ἔδεν μπορούσε νὰ τὸ κόμῃ κομμιά βαφὴ τοῦ
κόσμου. Ἐκείνη τῇ στιγμῇ περνοῦσε κι' ἓνας
Καλόγερος, καὶ βλέποντας τὸ κοκκινισμένο χιόνι
εἶπε :

— Τέτοιο χεῶμα μόνο τὰ μάγουλα τῆς πα-
νέμορφης κόρης τοῦ Βασιλιᾶ τῆς Ἀκρῆς τῆς Γῆς
ἔχουν στὸν κόσμον ὅλο.

Ἀκούοντας αὐτὰ τὰ λόγια τὸ Βασιλόπουλο
αἰσθάνθηκε στὴν καρδιά του μιὰ μεγάλη ἐπιθυ-
μία νὰ ἰδῇ αὐτὴ τὴν πανέμορφη Βασιλοπούλα
τῆς Ἀκρῆς τοῦ Κόσμου, ποῦ εἶχε τὰ πλιὸ κόκ-
κινα μάγουλα, κι' ἀπὸ τὸ μεγάλο του πόθο ἀρ-
ρώστησε βαρυνά. Ἡ Βασίλισσα ἡ μάνα του, βλέ-
ποντας τὸ παιδί της τόσο ἄρρωστο, ἔκραξε ὅλους
τοὺς γιατροὺς τοῦ Βασιλείου, ἀλλὰ καμμιά για-
τριά δὲν βρέθηκε, κι' ἄρχισε νὰ τὸ κλαίῃ ζωντανό.

Τότε τὸ ἄρρωστο Βασιλόπουλο τῆς εἶπε :

— Ἄν θέλῃς νὰ γιάνω, νὰ μοῦ δώσῃς ἓνα φόρ-
τωμα φλωριά καὶ τρεῖς καθαλάριδες γιὰ νὰ κάμω
ἓνα μακρινὸ ταξίδι, ὅπουθε θὰ γυρίσω ὕστερα
ἀπὸ δύο τρία χρόνια.

Ἀκούοντας αὐτὰ τὰ λόγια ἡ Βασίλισσα πῆγε
στὸ Βασιλιᾶ καὶ τοῦ λέγει : τὸ καὶ τὸ ζητάει ὁ
μοναχογιός μας, γιὰ νὰ γείνη καλά. Ὁ Βασι-
λιᾶς ἀκούοντας αὐτὰ τὰ λόγια ἀπὸ τῆς Βασί-
λισσας τὸ στόμα διόταξε καὶ τοῦ ἔδωκεν ἓνα
φόρτωμα φλωριά καὶ τοὺς τρεῖς καθαλάριδες, καὶ
τὸ Βασιλόπουλο ἔφυγε μαζὺ μὲ τὸ φίλο του, τὸ
γυιὸ τοῦ πρωτοσύμβουλου.

Πᾶν, πᾶν, πᾶν κατὰ ἡλιοῦ κι' ὅλο κατὰ ἡλιοῦ.
Ταξίδεψαν τρεῖς μῆνες ὅσο νὰ φτάσουν στὸ Βα-
σίλειο τῆς Ἀκρῆς τῆς Γῆς, ἀπ' ἐκεῖ ποῦ βγαίνει
ὁ ἥλιος. Πρωτοῦν γιὰ τὴν πανώρια τὴ Βασιλοπούλα,
ποῦχε τὸ πλιὸ κόκκινο μάγουλο τοῦ κόσμου, καὶ
μαθαίνουν ὅτι τὴν εἶχε ὁ γονιὸς της σ' ἓνα ξεχω-
ριστὸ παλάτι, μὲ σαράντα πεντάμορφες κορασίδες,
καὶ μὲ μιὰ καλόγρια, ποῦ τὲς φύλαγε ὅλες, καὶ
μόνο κάθε Κυριακὴ ἔβγαине μὲ τὴν Καλόγρια καὶ
μὲ τέσσαρα κορίτσια καὶ πήγαινε στὴν ἐκκλη-
σιά, ὅπου ἦταν ἡ μάνα τῆς θαμμένη καὶ τῆς ἀνα-

νατα, ἐπάνω εἰς τὸν παχὺν θελούδιον τάπητα,
ὑψωσεν ἱκετευτικῶς τοὺς ὀφθαλμούς, πλημμυρι-
σμένους ἀπὸ δάκρυα καὶ ἐνηγαλίσθη τοὺς πόδας
τῆς . . . Ἐσύρθη σχεδὸν εἰς τὰ κράσπεδα τῆς
ἐσθῆτος τῆς, ρίγος ἐκλόνισε τὸ σῶμά του καὶ
ὡς κατὰδικος ἐπὶ τῆς σανίδος τοῦ θανάτου ἀνέ-
μενε τὴν χάριν τῶν χειλέων τῆς . . .

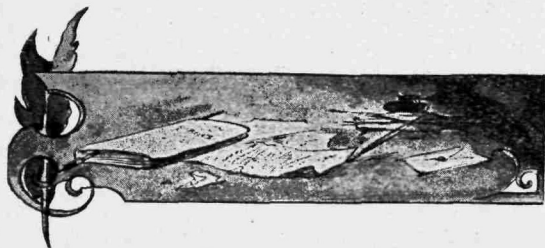
Ἡ γυναικεία φιλερέσκεια ἀνέζησε. Συνη-
σθάνθη τὸ θέλγητρόν της, εἶδε ἀναγεννώμενον τὸ
γόητρον μὲ τὸ ὁποῖον ἡχαλῶτιζε, συνέτριβεν
ἓνα ἄνδρα τόσῳ ἀφοσιωμένον, τόσῳ καλόν, ἡθι-
κόν· δὲν ἤθελε νὰ βλέπῃ νὰ σύρεται οὕτω ἓνας
τὸν ὁποῖον αὐτὴ ἐπὶ τέλους ἡγάπα· ἐλθισμὸν ἔσεν
ὅτι ἦτο γυνὴ καὶ μὲ μίαν ταχύτητα, σχεδὸν ἀκρο-
βατικὴν, τὸν ἀνήγειρε μὲ τοὺς στιβαροὺς βρα-
χιόνάς της, καὶ ἐκεῖνος, συρόμενος καὶ ἀνυψού-
μενος, ἔπεσεν ὀρμητικῶς εἰς τὸν λαιμόν της καὶ
ἐπάνω εἰς τὸν ἀπαλὸν πλοῦτον τοῦ στήθους τῆς
ἔμεινε λιπόθυμος . . .

Ὅταν ἔφυγεν ἐκεῖνος, ἐπῆγεν ἡ Σόνια νὰ
γράψῃ εἰς τὸ ἡμερολόγιόν της δύο τρεῖς λέξεις,
ὅπως συνείθιζε νὰ κάμνῃ σχεδὸν κάθε ἡμέραν.

Καὶ ἔγραψεν :

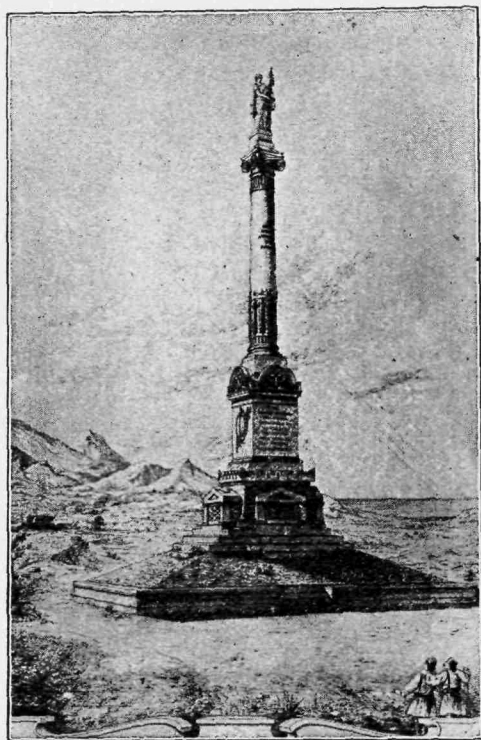
«Εἰς τὸν ἔρωτα, τὸ πείσμα δι' ἓνα ἄνδρα εἶνε
καταστροφή· διὰ μίαν γυναῖκα, θρίαμβος.»

Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

R. DE SAINT-MARCEAUX. Μνημείον Α. Δαυδέ.

Σχέδιον στήλης Ἑλλην. Ἐλευθερίας.

φτε μίαν ἄσπρη, λαμπάδα. Πήγαν καὶ στάθηκαν στὴ θύρα τοῦ νεκροταφείου καὶ οἱ δυὸ καὶ περιμέναν νάρθῃ ἡ Βασιλοπούλα, νὰ τὴν ἴδωυν. Ὅταν ἦρθε ἡ Βασιλοπούλα, τὸ Βασιλόπουλο τᾶχασε ἀπὸ τὴν ὀμορφιά της. Λέει στὸ φίλο του.

— Ἄν δὲν τὴν πάρω τὴν Βασιλοπούλα θάρβω τὴν ἐρχομένη Κυριακὴ νὰ σκοτωθῶ μπιστὰ της! Εὔρε τρόπο νὰ τὴν πάρω, γιατί ἄλλοιῶς μ' ἔχασες!

— Ἦσύχασε, τοῦ εἶπε ὁ φίλος του, καὶ θὰ βρῶ τὸν τρόπο.

Τί κάνει; Ντύνεται γυναικίσια φορέματα καὶ πηγαίνει στὴν Καλόγρια, ποὺ φύλαγε τὴ Βασιλοπούλα μὲ τὲς σαράντα συντρόφισσές της, καὶ τὴν παρακαλεῖ νὰ τὴν πάρῃ κι' αὐτὴ στὸ παλάτι μαζὺ μὲ τὲς συντρόφισσες τῆς Βασιλοπούλας. Ἀρνιέται ἡ Καλόγρια, ἀλλ' αὐτὸς τῆς βάνει ἑκατὸ φλωριά στὸ τραπέζι ἀπάνω καὶ φεύγει.

Τὴν ἄλλη τὴν ἡμέρα ξανάρχεται. Τὴν ξαναπαρακαλεῖ, ἀλλ' αὐτὴ ἀγύριγῃ πάλι. Ξαναφίνει ἀπάνω στὸ τραπέζι ἄλλα ἑκατὸ φλωριά καὶ ξαναφεύγει.

Τὴν ἄλλη τὴν ἡμέρα μετὰξανάρχεται, τὴ ματαξαναπαρακαλεῖ, ἀλλ' αὐτὴ ἀγύριγῃ ματαπάλε. Ματαξαναφίνει ἀπάνω στὸ τραπέζι ἄλλα ἑκατὸ φλωριά καὶ τῆς ματαξαναλέγει γιὰ ὑστερὴ φορά:

— Χίλια φλωριά ἔχω ἀκόμη. Ἄν μὲ δεχτῆς χάρισμά σου!

Ἡ Καλόγρια εἶχε πάρει ὥς τότε τριακόσια

φλωριά, ἀκούοντας ὅτι μπορούσε νὰ πάρῃ κι' ἄλλα χίλια, σκέφτηκε, σκέφτηκε, σκέφτηκε καὶ στὸ τέλος ἐκλινε πρὸς τὰ φλωριά, κι' ἀποφάσισε νὰ τὰ πάρῃ.

— Πήγαίνε, τοῦ εἶπε, νὰ μοῦ φέρῃς τὰ φλωριά. Σὲ δέχομαι!

Μιά καὶ καὶ δυὸ τὸ παιδί καὶ στὸ Βασιλόπουλο καὶ τοῦ εἶπε χαρτί καὶ καλαμάρι ὅλα, καὶ παίρνοντας ἀπὸ τὸ δισάκκι χίλια φλωριά τράβησε γιὰ τὸ παλάτι, ποὺ εἴταν ἡ Βασιλοπούλα, ἤρθε τὴν Καλόγρια, τῆς ἔδωκε χίλια φλωριά, κι' ἔγινε δεχτὸ μέσα μὲ τὰ σαράντα κορίτσια, ποὺ κρατοῦσαν συντροφιά τῆς Βασιλοπούλας. Ἡ Βασιλοπούλα εὐχαριστήθηκε πολὺ ἀπὸ τὴν καινούργια συντρόφισσα, κι' ἐπειδὴ εἶχε συνήθεια νὰ παίρνῃ στὸ κρεβάτι της κάθε βράδυ ἓνα ἀπὸ τὰ σαράντα κορίτσια, μὲ τὴν ἀράδα, τὸ πρῶτο βράδυ προσκάλεσε τὴν καινούργια τάχα συντρόφισσα νὰ κοιμηθῇ μαζὺ της. Στὸν ὕπνο ἡ Βασιλοπούλα ἐνοίωσε ὅτι ἐκεῖνη ποὺ νόμιζε κορίτσι εἴταν παιδί. Τὸν ρώτησε τί γύρευε, πῶς εἴταν ὁ σκοπὸς του, ποῦ μπῆκε ἐκεῖ μέσα, καὶ τὸ παιδί τῆς τὰ εἶπε ὅλα μὲ τὴν ἀράδα: "Ὅτι ἔρχεται ἀπὸ μακριὰ μ' ἓνα Βασιλόπουλο, ποὺ τρελλένονταν ἀπὸ τὴν ἀγάπη ποὺ τῆς εἶχε, γιὰ τὸ κόκκινό της τὸ μάγουλο, ὅτι μπῆκε μέσα μὲ τὰ φλωριά, ποὺ ἔδωκε τῆς Καλόγριας, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ ἐξηγηθῇ καὶ ὅτι, ἂν δὲ στρέξῃ νὰ πάρῃ τὸ Βασιλόπουλο, τὸ καημένο θὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὴν πολλή του τὴν ἀγάπη. Ἡ Βασιλο-

ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ
 * ΘΕΑΤΡΟΝ
 ** ΑΘΗΝΩΝ

ΓΑΒΡΙΕΛΛΑ ΡΕΖΑΝ

πούλα, ἄμα ἤκουσε αὐτά, εἶπε στο φίλο τοῦ Βασιλόπουλου :

— Λυποῦμαι πολὺ, ποῦ δὲ μπορῶ πλιὸ νὰ πάρω τὸ Βασιλόπουλό σου, διότι ὁ πατέρας μου μ' ἔχει ἀρραβωνιασμένη σ' ἓν ἄλλο Βασιλόπουλο καὶ σὲ λίγες ἐβδομάδες θάρθῃ νὰ μὲ πάρῃ . . .

— Ἀλλά, Βασιλοπούλα μου, τῆς λέγει αὐτό, πολὺ θ' ἀδικήθῃς ν' ἀφήσῃς τὸ Βασιλόπουλο τὸ δικό μου, ποῦ γιὰ τὴν ἀγάπη σου ἤρθε ἀπὸ τόσο μακρινόν τόπο, ἀφ' ὧν ποῦ καὶ στὴν ὁμορφιὰ δὲν τὸν περνάει κανένας .

— Εἶναι πολὺ ὁμορφος ;

— Σοῦ εἶπα δὲν τὸν περνάει κανένας !

— Ὁμορφότερος ἀπὸ σένα ;

— Ἐγὼ δὲν εἶμαι τίποτε μπροστά του .

— Τότε νὰ τὸν ἰδῶ μιὰ φορὰ κι' ἐγὼ κι' ὅστερα ἀποφασίζω .

Τὸ παιδί πῆρε ἄδεια ἀπὸ τὴν Καλόγρια καὶ βγήκε ἀπὸ τὸ παλάτι, ἦρε τὸ Βασιλόπουλο καὶ τοῦ εἶπε τὰ πάντα ὅλα . Ὅστερα ἔμειναν σίμφονοι ν' ἀντομωθῇ τὸ Βασιλόπουλο μὲ τὴ Βασιλοπούλα στο νεκροταφεῖο, ὅπου θὰ πῆγαινε ν' ἀνάψῃ κηρία στὸν τάφο τῆς μάνας τῆς . Ἐτσ. γύρισε πίσω τὸ παιδί στο παλάτι τῆς Βασιλοπούλας καὶ τῆς εἶπε ὅτι τὸ Βασιλόπουλο τὴν Κυριακὴ θὰ τὴν περιμένῃ στὸ νεκροταφεῖο .

Ἡ Βασιλοπούλα δὲν ξεχωρίζονταν καθόλου ἀπὸ τὸ παιδί αὐτό, τὸ φίλο τοῦ Βασιλόπουλου, καὶ κάθε βράδυ τὸ ἐπαίρνε στὸ κρεβάτι τῆς .

Τὴν Κυριακὴ πρῶτῃ ἡ Βασιλοπούλα πῆρε τὸ παιδί καὶ τρία ἄλλα κορίτσια τοῦ Παλατιοῦ τῆς καὶ τὴν Καλόγρια καὶ πῆγε στο νεκροταφεῖο .

Εἶδε τὸ Βασιλόπουλο, ποῦ ἀκουμποῦσε στὸν τοῖχο, θλιμμένο καὶ περίλυπο καὶ τόσο τῆς ἄρесе, ποῦ λίγο ἔλειψε νὰ πέσῃ καταγῆς . Τότε εἶπε στο φίλο του, ὅτι τῆς ἄρесе πολὺ τὸ Βασιλόπουλο, καὶ ὅτι θὰ τὸ πάρῃ χωρὶς ἄλλο, γιατί δὲν μπορεῖ νὰ ζήσῃ χωρὶς αὐτό, ἂν δὲν τὸ πάρῃ .

Τὴν ἄλλη Κυριακὴ ἄξαφνα καὶ χωρὶς νὰ τὸν περιμένῃ κανεὶς ἤρθε ὁ ἀρραβωνιαστικὸς τῆς Βασιλοπούλας νὰ τὴν πάρῃ μὲ μεγάλο φουσατο . Τὸ μισὸ το φουσατο πέζεψε στο βασιλικὸ παλάτι μὲ τὸν ἀρραβωνιαστικόν, καὶ τ' ἄλλο τὸ μισὸ ἔξω ἀπὸ τὸ παλάτι, ποῦ θρίσκονταν ἡ Βασιλοπούλα . Ὅταν ἔμαθε ἡ Βασιλοπούλα ὅτι ἤρθε ὁ ἀρραβωνιαστικὸς τῆς νὰ τὴν πάρῃ ἔπεσε νὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὴν λύπη τῆς, ἀλλὰ τὸ παιδί τῆς εἶπε :

— Μὴ φοβάσαι, Βασιλοπούλα μου, κι' ἐγὼ θὰ σὲ κόμω νὰ πάρῃς ἐκεῖνον, ποῦ ἀγαπᾷς .

— Πῶς θὰ τὸ καταφέρῃς αὐτό, ἀφοῦ τὸ παλάτι μου εἶναι περικυκλωμένο ἀπὸ το φουσατο τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ μου . (Τοῦ ἀπολογήθηκε ἡ Βασιλοπούλα) .

— Ἐργονία σου, ἐσύ ! (Τῆς εἶπε τὸ παιδί) . Μόνον νὰ κόμῃς ἓνα πρᾶγμα . . .

— Ὅ, τι θέλεις τὸ κόμω . . .

— Τὴν ἡμέρα ποῦ θὰ σὲ πάρῃ ὁ ἀρραβωνια-

στικὸς σου καὶ θὰ βγῇτε ἔξω ἀπὸ τὴν πολιτεία, ὅταν περάσετε ἔξω ἀπὸ τὸ νεκροταφεῖο, νὰ ζητήσῃς νὰ μπῇς μέσα γιὰ ν' ἀνάψῃς ἓνα κηρί στὸν τάφο τῆς μάνας σου, γιὰ νὰ ζητήσῃς τάχα τὴν εὐχὴ τῆς . Ἀμα κόμῃς αὐτό, ὅλα τελειώνουν .

— Θὰ τὸ κόμω χωρὶς ἄλλο .

— Ἐ! τότε θὰ πάρῃς ἐκεῖνον ποῦ ἀγαπᾷς !

Καὶ λέγοντας αὐτά ἔφυγε ἀπὸ τὸ παλάτι καὶ πάει νὰ βρῇ τὸ Βασιλόπουλό του, ποῦ βρίσκονταν σὲ κακὴ κατάσταση, ὅταν ἔμαθε ὅτι ἤρθε ὁ ἀρραβωνιαστικὸς τῆς νὰ τὴν πάρῃ τὴν Βασιλοπούλα, ποῦ ἀγαποῦσε .

— Μὴ χολιάζῃς, Βασιλόπουλό μου, τοῦ εἶπε ἄμα τὸν εἶδε, καὶ γλήγορα θάχῃς στὴν ἀγκαλιά σου τὴν ἀγαπημένη σου τὴ Βασιλοπούλα, ποῦ ἔχει τὸ κοκκινώτερο μάγουλο στὸν κόσμω .

— Πῶς ; (τοῦ εἶπε τὸ Βασιλόπουλο) .

— Ἐργονία σου καὶ θὰ μαθῇς πῶς !

Τὸ Βασιλόπουλο δὲν καταλάβαινε τίποτε .

Τὴν Κυριακὴ, ποῦ θὰ γείνονταν ὁ γάμος πρῶτῃ πρῶτῃ ὁ φίλος πῆρε τὸ Βασιλόπουλο καὶ πῆγαν καὶ μπῆκαν στο νεκροταφεῖο, καὶ περιέμεναν κρυμμένοι . Κοντὰ τὸ γιῶμα περνοῦσε ἀπέξω ὁ βασιλικὸς ὁ γάμος . Νὰ σου καὶ μπαίνει ἡ Βασιλοπούλα μοναχὴ τῆς, μπουλωμένη, μὲ τὸ κερί στο χέρι, ὅπως εἶταν ἡ συμφωνία . Ὁ φίλος τῆς λέγει :

— Γρήγορα, Βασιλοπούλα μου, ν' ἀλλάζωμε τὰ φορέματά μας . Ἐσύ νὰ βάλῃς τὰ δικά μου κι' ἐγὼ τὰ δικά σου, κι' ὅστερα ἐσύ νὰ μείνῃς ἔξω, σὰν παλληκάρι, κι' ἐγὼ νὰ βγῶ ἔξω μπουλωμένη σὰν νύφη !

Στὴ στιγμὴ ἔγινε ἡ ἀλλαγὴ τῶν φορεμάτων, καὶ ὁ μὲν φίλος ντύθηκε τὰ νυφιάτικα καὶ βγήκε ἔξω, ἡ δὲ Βασιλοπούλα ντύθηκε τ' ἀντρίκια καὶ πῆγε στο Βασιλόπουλο, κι' ἐνῶ ὁ φίλος ξεκινοῦσε σὰ νύφη μὲ τὸ ξένο Βασιλόπουλο, ἡ Βασιλοπούλα ξεκινοῦσε μὲ τὸ ἀγαπημένο τῆς τὸ Βασιλόπουλο γιὰ τὸ μακρινὸ βασίλειο τοῦ πατρός του .

Ὅταν τὸ Βασιλόπουλο μὲ τὴν ψεύτικη τὴ νύφη ἔφτασε στο παλάτι του, βγήκαν ὁ πατέρας του κι' ἡ μάνα του καὶ ἡ ἀδερφή του νὰ τὸν δεχτοῦν, χαροῦμενοι γιατί ἔκαμαν μιὰ τέτοια νύφη, ποῦχε τὸ πλιὸ κόκκινο μάγουλο στὸν κόσμω .

Καὶ σ' ἐκεῖνον τὸν τόπο καθῶς καὶ στὸν δικόν μας, εἶχαν τὸ συνήθειο τὲς πρῶτες ἡμέρες τοῦ γάμου νὰ κοιμᾶται ἡ νύφη πρῶτα μὲ τὴν πεθερά, ὅστερα μὲ τὲς ἀντραδέρφες κι' ὅστερα μὲ τὸ γαμπρό . Τὴν πρώτη βραδεὶα κοιμήθηκε μὲ τὴν πεθερά καὶ τὴ δεύτερη μὲ τὴν ἀντραδέρφη . Ἡ πεθερά δὲν κατὰλαβε τίποτε, ἀλλ' ἡ ἀντραδέρφη τὸ κατὰλαβε μὲ τί εἶδος ἀνθρώπο κοιμῶνταν . Πρῶτῃς πῶς ἀντρας ἀνθρώπος εἶταν καμωμένος νύφη, κι' ἔμαθε ὅλη τὴν ἀλήθεια, ἀλλὰ τέτοια μάρὰ τῆς ἔβαλαν στὴν καρδιά τὰ κάλλη του, ποῦ τὸν ἀγέπησε μὲ ὅλη τὴν καρδιά τῆς, κι'

ΤΩΡΑ...

αποφάσισαν νὰ γείνουαν ἀντρόγυνο, φεύγοντας ἀπὸ τὸ παλάτι. Δὲν εἶταν ὅμως εὐκόλο νὰ φύγουν, διότι τὸ παλάτι εἶταν κλεισμένο καὶ δὲν ἄνοιγε παρὰ μόνο μὲ διαταγὴ τοῦ Βασιλιᾶ, ποῦ θὰ βεβαιώνονταν μὲ τὸ δαχτυλίδι του. Τί κάνει ἡ παμπόνηρη ἡ Βασιλοπούλα; Πηγαίνει στὴ Βασιλιᾶ καὶ τοῦ λέγει:

— Πατέρα μου Βασιλιᾶ! Ἡ νύφη μας εἶναι ὀλίγο ἀδιάθετη καὶ θέλει νὰ βγοῦμε ἔξω ἀπὸ τὸ παλάτι, νὰ περιπατήσουμε κάμποση ὥρα καθάλα. Σὲ παρακαλῶ νὰ μὴ χαλάσῃς τὴν καρδιὰ τῆς νύφης μας καὶ νὰ μοῦ δώσῃς τὸ δαχτυλίδι νὰ τὸ δείξω γιὰ ν' ἀνοίξουν τὴν αὐλόθυρα, νὰ σελλώσουν δύο ἄλογα, καὶ νὰ μᾶς ἀκολουθήσουν καὶ ἐκεῖνα καθαλάριδες, γιὰτὶ φοβοῦμαστε μοναχέες μας.

Ὁ Βασιλιᾶς ἔδωκε τὸ δαχτυλίδι καὶ ἔγειναν ὅλα, ὅπως τὰ ἤθελε ἡ Βασιλοπούλα του.

Ὅταν βγήκαν ἔξω ἀπὸ τὸ παλάτι ἔκαμαν στὴν ἀρχή, πῶς κάμουν καμπόσες γύρες, καὶ ὕστερα τράβησαν τὸ δρόμο. Οἱ καθαλάριδες πῆγαιναν ἀπὸ πίσω, χωρὶς νὰ ξέρουν τί τοὺς γίνεται. Πῆγαν — πῆγαν — πῆγαν ὡς ποῦ ἔφεξε. Ἐφευγαν σὰν ἀστραπὴ καὶ ὁ κουρνιαχτὸς ἀπὸ τὰ πέταλα τῶν ἀλόγων σηκόνονταν σύννεφο. Οἱ καθαλάριδες πῆγαιναν ἀπὸ κοντά, χωρὶς νὰ ξέρουν ποῦ πῆγαινα. Πηγαίνοντας — πηγαίνοντας, ἔφτασαν τὸ μεσημέρι σ' ἓνα σύλλογγο μέρος. Ἐκεῖ κατέβηκαν νὰ φᾶν, νὰ ξεποστᾶσουν, καὶ νὰ κοιμηθοῦν. Εἶχαν πάρει μαζί τους πολλὰ φαγητὰ καὶ κρασί ἀρκετὸ. Ἀφοῦ ἔφαγαν καλὰ καὶ ἔπιαν καλὴτερα, καλοκοιμήθηκαν, καὶ ὕστερα ξύπνησαν, καὶ ἐνῶ οἱ καθαλάριδες κοιμῶνταν βαθυὰ αὐτοὶ τί κάμουν; Ξεκαλιγόνουν τ' ἄλογα τῶν καθαλάριδων ἀπὸ τὰ μπροστινὰ τὰ ποδάρια καὶ ἀφίνοντας ἓνα γράμμα, ποῦ ἔγραφε ὅλη τὴν ἀλήθεια, ἔφυγαν γιὰ τὴν πατρίδα τοῦ γαμπροῦ.

Ὅταν ξύπνησαν οἱ καθαλάριδες καὶ ἤβραν τ' ἄλογά τους ξεκαλιγώτα καὶ τὸ γράμμα, μὴ μπορῶντας νὰ πάγουν ἐμπρὸς καὶ νὰ τοὺς πιάσουν, γύρισαν κουτσὰ — κουτσὰ στὸ παλάτι τοῦ Βασιλιᾶ τους, ποῦ εἶταν ἄνω κάτω ὅλος ὁ κόσμος, μὴ γνωρίζοντας τί εἶχαν γείνει ἡ νύφη μὲ τὴ Βασιλοπούλα τὴν ἀντραδέερφῃ της. Ἐδῶσαν τὸ γράμμα καὶ ἔτσι ἔμαθαν τὴν ἀλήθεια.

Στὸ δρόμο, ποῦ πῆγαιναν, συναπάντησαν καὶ τὸ Βασιλόπουλο μὲ τὴν πανέμορφη τὴ Βασιλοπούλα, ποῦ εἶχε τὸ πλιὸ κόκκινο μάγουλο στὸν κόσμος, καὶ ἔτσι ἀπ' ἐκεῖ καὶ πέρα πῆγαιναν ὅλοι μαζί καὶ ἔφτασαν γεροὶ καὶ καλὰ στὴν πατρίδα τους, καὶ ἔγειναν γάμοι καὶ χαρὲς ποῦ βᾶσταζαν βδομάδες, καὶ ὅλους ὁ κόσμος ἀπόρρεσε μὲ τὴν ὁμορφιὰ τῆς Βασιλοπούλας, ποῦχε τὸ πλιὸ κόκκινο μάγουλο στὸν κόσμος, καὶ μὲ τὴν ἐξυπνάδα τοῦ παιδιοῦ τοῦ Πρωτοσύμβουλου, ποῦ κατὰφερε ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα, καὶ ἔζησαν αὐτοὶ καλὰ, καὶ ἡμεῖς καλύτερα.

Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΑΔΗΣ

Τώρα ποῦ δὲν τὴν βλέπω τὴν ἀγάπη μου
Τόση φωτιὰ ἀπ' τὴν καρδιὰ μου βγαίνει,
Ποῦ φεύγει ὁ στεναγμὸς μου ὁ ὀλόθερμος
Καὶ στὰ ῥηλὰ οὐράρι ἀνεβαίνει!

Καὶ... λιώνουνε τὰ χιόνια ὅπου περῶ!
Κι' ὅταν ῥηλὰ ἀρέβῃ ὡς τ' ἀστέρια
Διαλύεται σὲ βροχῆς σταλαγματιές.
Καὶ... πέφτει στὰ κερένια της τὰ χέρια!

ΑΝΟΙΞΙ—ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Ἡ ποι' ὁμορφὴ τῆς ἀνοιξὸς αὐγὴ
Με βρῆκε μαγεμένη ἀπ' τὰ ρηλὰ του,
Ἡ ὑστερινὴ τῆς ἀνοιξὸς ρυχτιὰ.
Μ' ἐκοίμησε γλυκὰ στὴν ἀγκαλιὰ του!...

Μὰ... πρὶν τοῦ θνητοπώρου ἡ προὴ
Τὰ δροσερὰ ροδόκρινα μαράνει,
Θὰ σβύσῃ ἡ ῥιχὴ μου ἡ ζωὴ
Καὶ θὰ χῇ ἡ ἀγάπη του πεθάνῃ!

ΕΜΠΡΟΣ ΤΟΥ

Στὴν Παραγιὰ ἐμπρὸς τὴ Μεγαλόχαρη
Ζητῶντας οἱ πιστοὶ παρηγορίαν
Με χρῖται τὴν εἰκόνα Τῆς στολίζουρε
Κι' ἀράβουνε λαμπάδες καὶ κεριὰ!

Κ' ἐγὼ... γονατισμένη στὴν εἰκόνα του
Κρυφῇ λέω σὲ κεῖνον προσευχῇ
Καὶ λύνει μ' ἐμπρὸς του, σὰ λαμπάδα ἀτίμητη
Ἡ κατασπαραγμένη μου ψυχὴ!...

ΜΑΡΙΚΑ ΠΙΠΙΖΑ ΜΑΝΤΖΟΥΝΗ

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΑΙ ΣΚΕΥΕΙΣ ΜΟΥ

Ὁ ρεμβασμὸς εἶνε ἡ κούρτα τοῦ ἔρωτος. Ἡ
ἐλπίς, τὸ ναούρισμα. Ὁ κόρος τὸ φέρετρον.

Ἡ ὀργὴ φορεῖται, ἡ ἀργία φορεῖται, ἡ κί-
νησις φορεῖται, ὁ ἔρως φορεῖται. ἡ πολυφαγία φο-
ρεῖται. ἡ πεῖρα φορεῖται. Ὁ λη ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώ-
που εἶνε ἐν... κακουργοδικεῖον.

Ὁ Θεὸς ἀφεύκτως ἐπλασε τὸν κόσμον ἐν
βρασμῷ ψυχικῆς ὀρμῆς. Ἀπόδειξις αἱ... γυ-
ραῖκες.

Ὁ ἀνὴρ εἶνε ἡ γελοιογραφία τῆς γυναικός.
Ἡ γυνὴ, ἡ γελοιογραφία τοῦ... ἀνθρώπου.

ΔΙΚ